

jagen en de buit gelijk op te delen. Zulke compagnieschappen werden tijdens de vangst dikwijls door bevriende commandeurs gesloten.

Het gezelschap had evenwel zes uur op het strand moeten wachten tot de wind verminderd was en hen toegelaten had om naar boord terug te roeien. Onverwachts hadden de Nederlanders langs het strand drie vreemde mannen zien naderen, even later gevolgd door vier anderen, vermoedelijk achter elkaar lopende, tegen de achtergrond van de kale, boomloze, steenachtige kust met hier en daar nog wintersneeuw en daarachter de grimmige bergen met blinkende gletsjers van het hoofdeiland Spitsbergen. De zeven vreemdelingen waren, naar ik vermoed, gekleed in jas en broek van ruig dierevel met hoge laarzen en bontmuts, een snaphaan over de schouder en zwaar behaard en gebaard. Zij waren stellig geen Nederlanders en geen West-Europeanen. Zij bleken Russen te zijn.

Sinds omstreeks 1700 jaagden Russen op Spitsbergen op walvissen, robben, walrussen en landpelsdieren, namelijk rendieren, vossen en beren⁹). Sommigen van hen bouwden een hut van drijfhout en stenen en brachten de winter op Spitsbergen door. Weliswaar waren walvissen en robben in dat jaargetijde schaars wegens het ijs aan de kust, maar landpelsdieren waren talrijk en leverden mooi dik winterbont. In de 17de eeuw hebben Britten en Nederlanders op Spitsbergen overwinterd. Men weet van de geslaagde overwintering door acht Engelsen in 1630/31, die daar per vergissing waren achtergelaten, en van de geslaagde overwintering door zeven Nederlanders in 1633/34, die op voorstel van de Noordsche Compagnie te Smerenburg op het eiland Amsterdam achterbleven. Maar de zeven Nederlanders, die volgens het plan der Noordsche Compagnie in 1633/34 op Jan Mayen overwinterden en de zeven anderen, die in 1634/35 wederom te Smerenburg overwinterden, overleden allen door scheurbuik en daarna zagen West-Europeanen van overwintering af¹⁰). De Russen lieten zich echter niet afschrikken en trotseerden de koude en duisternis van de lange Poolwinter. De zoëven genoemde Russen waren zeven in getal, evenals de Nederlandse overwinteraars; blijkbaar beschouwde men dat aantal als geluksgetal voor een behouden overwintering¹¹).

De Nederlanders verklaarden bij de notaris, dat de vreemdelingen en zij elkaar beleefd groetten, dat zij brood met kaas en een zoopje jenever aanboden, hetgeen sommige Russen graag aannamen, dat zij elkaar niet konden verstaan, dat geen der